KARİKATÜR
Japonya — Feneri yakacağım amma, eteklerim tutuşursa diye korkuyorum!..
RAMİ

★ DÜNYA KARİKATÜRLERİ ★

— Benim peşimi ne zaman bırakacaksınız?
— Yüz çevirdiğiniz zaman!..

— Giorgio ile evlenmem bir şeye bağlı..
— Anlıyorum. Giuseppe ile Filippo'nun razı olmasına!.

— Ne asrî kız! denizde bile bisikletle yüzüyor...
— Ne yapsın! yüzecek bir kaz bulamamıştır!...

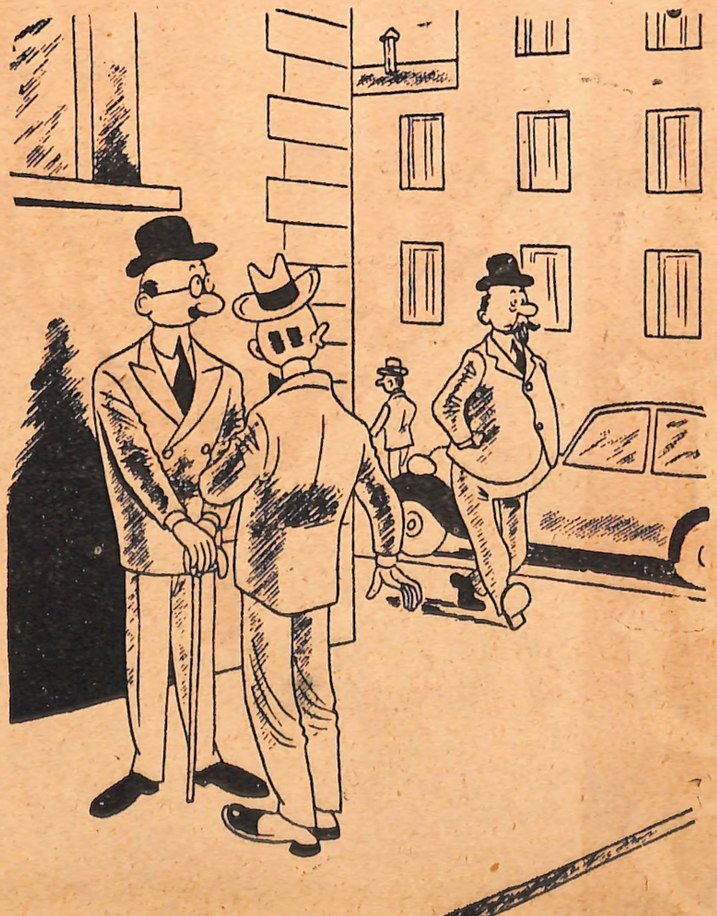

— A! hani bu adam ölmüştü: Bak, gezmiye çıkmış...

No. 292 CİLT: 12 SENE: 6 FIYATI 10 KURUŞTUR 31 TEMMUZ 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANESİ: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye ivin seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

Fransa — Soyanlar çoğaldı, bu gidişle galiba açıkta kalacağım!..

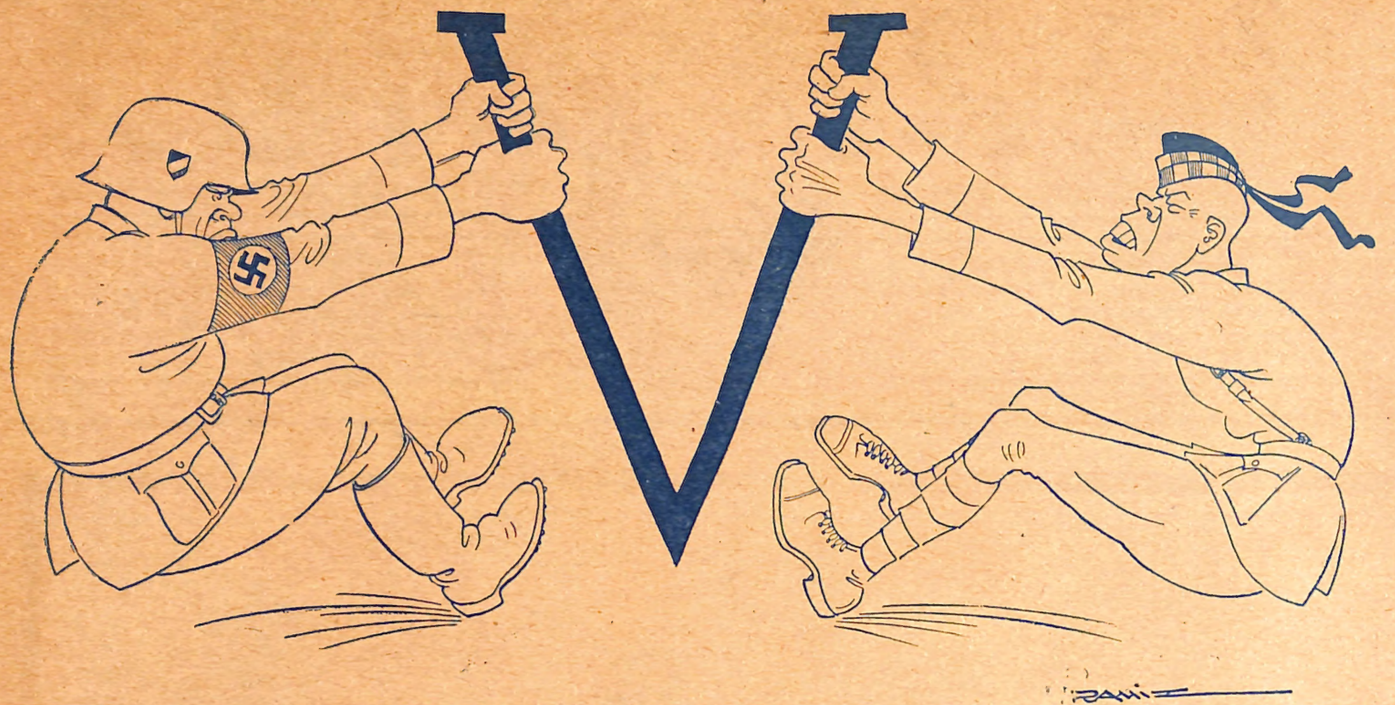

ALMANLARLA İNGİLİZLER «V» PROPAGANDA HARFİNİ PAYLAŞAMIYORLAR:
Dünyayı kandırmak için lâdes!

HAFTADAN HAFTAYA
HAŞARAT ARASINDA

TEMMUZ günlerinde muazzam bir hamamın göbektaşına dönen Eminönü meydanını geçerek Karaköy köprüsüne sapan halk iki sınıftır. Onları zaten kılık kıyafetlerine ve yürüyüşlerine bakarak ayırd etmek de pek kolay kabil olur.

Bunların bir kısmı ya tamamen, ya kısmen beyazlar giymişlerdir. Ceket için bir çare bulunamamışsa mutlaka yakası açık bir beyaz gömlek, hiç değilse yelken bezinden beyaz pantalon tedarik edilmiştir. Terlikten biraz farklı beyahut yarı beyaz, yarı siyah iskarpinlerde uçan kuş kanadı gibi bir hafiflik vardır. Buna mukabil kollar, hafif siklet birer yük hayvanı gibi, çeşit çeşit paketler ve bavul yavruları ile yüklüdür. Maamafi Amerikanın Uçan kale tayyarelerinin ağırlığı nasıl onların en yüksek hava tabakalarında uçmalarına mani değilse bu bahsettiğimiz çeşitli yükler de onları taşıyan bahtiyarların uçmıya hazırlanan tayyareler gibi hemen hemen ayaklarını yerden kaldırarak âdeta kaldırımlar üzerinde sekmelerine mani değildir.

Öteki sınıfa gelince, aralarında gençler vardır; ihtiyarlar vardır, zayıflar, şişmanlar, şık veya külüstür giyinenler vardır. Fakat hepsi âdeta vergi dairesine yahut raporla francala almıya gider gibi âdeta ayak sürterler ve hepsinin üzerinden - Edebiyatı - Cedidecilerin dediği gibi - yorgun bir fütur akar.

— Kimlerdir bu iki sınıf insan?

— Sormıya hacet var mı? Temmuz ayını İstanbul köy ve sayfiyelerinde geçirmiye kesesi yahut zamanı müsait bahtiyarlarla başta parasızlık olmak üzere herhangi bir sebepten dolayı bu cehennem ayını şehirde geçirmek zaruretinde kalan talihsizler.

Ötekiler Karagöz kapısından giren mahalle çocukları gibi itişe kakışa fakat neşe içinde yan merdivenlerden Ada, Pendik, Boğaziçi vapurlarına inerken berikiler melûl bakışlarla köprünün hacı yeşili parmaklıkları üzerinden tahassürle onları seyrederler.

* * *

Ben işim itibarile bu ikinci sınıf insanlardan yani yazın bir kaç ayını sayfiyede geçirenlere uzaktan imrenenlerdenim. Geçen haftanın bunaltıcı bir gününde kendi kendime dedim ki:

— Birkaç ayı Ada veya Suadiyede geçirecek insanlardan olmadığım malûm. Fakat sakin ve ucuz bir köyde birkaç gün serinlenip dinlenmek pek olmıyacak bir şey değildir. Bu nihayet bir cesaret meselesidir. Borç esasen olmıyan şey değil. Buna birkaç lira daha ilâve etmekle kıyamet kopmaz ya.

Tavan arasında kim bilir ne zamandan kalma bir bavulun tozunu, toprağını temizliyerek bir hafif tamirden geçirdim. Bir kaç parça çamaşır, belki bir deniz yahut akar su bulup girerim mülâhazası ile bir peştemal, bir iki kitap ve ihtiyat bir miktar yiyecek. Bunları tamamladıktan sonra matbaadan da bir kaç gün izin uydurunca seyahat hazırlığı tamam oldu.

* * *

Bulunduğum yer bir bakıma köy, bir bakıma şehir, daha doğrusu ikisi arası ne olduğu pek belli olmıyan bir yer. Penceremin önündeki ve karşı bahçedeki öbek öbek hayvan pisliklerine ve sokağın yamrı yumru kaldırımına baktıkça: «oh, oh! ne âlâ. Tam hasretini çektiğim köy» diye memnun oluyorum. Kalabalığına, elektriğine, radyolu gazinosuna ve beş kilometre uzaktaki plâjından dönen basma pantalonlu genç kızlara baktıkca da: «köy ama herhalde medenî hayattan da uzaklaşmış değilim. Adeta konforlu bir su ve sayfiye şehri» diyorum.

Odanın bir karyola ile yükten bozma bir gardrop, bir de küçük kahve masasından başka eşyası yoktu. Fakat buna mukabil üç duvarını baştan başa kaplıyan bol pencereleri vardı. Yalnız odama girdiğim ikindi saatinde bu pencerelerden köyde beni karşılıyacağını beklediğim serin rüzgâr yerine kızgın güneş giriyordu. «İnsaf ayol! burada da mı sen» dedim. Fakat neşemi pek kaçırmadım. Elbet biraz sonra güneş çekilecek ve akşamla beraber odamın patiska perdeleri hafif hafif dalgalanarak beni yelpazelemiye, gelir gelmez sırtıma geçirdiğim dekolte gömlekten çıkan kollarımı, açık göğsümü ve yüzümü serinletmiye başlıyacaktı. Fakat heyhat!

Gece olunca güneşin çıktığı pencerelerden bir haşarat hücumudur başladı. Gündüz pek o kadar göze çarpmıyan karasinekler elektrik ışığı ile beraber âdeta cezbe haline geldiler. Neden icap ettiğini anlamadığım

bir telâşla vınlıya vınlıya havada uçuşuyorlardı. Sonra beni ısırıp sokmadan bir fayda mülâhaza edemiyeceklerine göre anlaşılmaz bir gaye ile faaliyetlerini benim etrafımda teksif etmiye başladılar. Eski sineklerin böyle bir huyu olduğunu hatırlıyamıyorum. Fakat bunlar, üçer, beşer sinekten mürekkep gruplar halinde süratle üzerime biniyorlar, yüzüme, göğsüme çarptıktan sonra ayni hızla havaya kalkıyorlardı. Tıpkı pike bombardıman tayyareleri gibi. Bu, herhalde yeni harbin lânse ettiği modalardan olacaktır. Gerçi bu inişlerin bana ve kendilerine pek bir zararı yoktu. Fakat bu birdenbire inişler ve hallaç yayı sesini çıkararak burnuma, dudağıma vurduktan sonra tekrar yükselişler can sıkıcı şeylerdi.

Nihayet müdafaa vaziyetine geçmiye mecbur oldum. Onlar pike inişlerini yaptıkça ben de elimdeki dürülüp bükülmüş bir gazete ile şiddetli mukabelelerde bulunuyor, fakat hiç bir netice alamıyordum. Bu tecrübem bana anlattı ki, pike inişlerine karşı hakikaten müdafaa yoktur ve resmî tebliğlerin bu nevi tayyarelerden şu veya bukadarını düşürüldüğüne dair olan ifadelerini ihtiyatla karşılamak lâzımdır. Bunlara karşı galiba en müessir çare, ışık söndürmektir. Nitekim ben de öyle yapmıya mecbur oldum ve odada cıgaramdan başka ışık bırakmadım. Pike uçuşlarını öğrenmiş olan sinekler galiba tenvir fişeği meselesini halledemedikleri için hücumlarına nihayet vererek defoldular.

Ancak şu var ki, bu defa da bir sivrisinek akınına uğradığımı pencere istikametinden gelen ince motor seslerinden anladım. Sivrisinekler evvelâ yüksekten uçuyorlardı. Fakat bir zaman sonra alnımda, göğsümde, kollarımda müthiş yanıklar hissetmiye başlıyarak dehşetlendim. Yarabbi sen bilirsin, ben sabaha kadar ne yapacağım? En büyük pişmanlığım çantama kitap koymuş olmaktı. Onun yerine bir filit makinesi atmış olsaydım, elbette bu âkıbete uğramıyacak ve sivrisinek akınını darmadağın edecektim. Ne yaparsınız, talih!

Fransa da silâh yerine kitap meydana getirmek suretile ayni ihtiyatsızlığa düşmemiş miydi? Bu vaziyet karşısında aklıma gelen tek çare pencereleri kapamak oldu. Fakat aksiliğe bakın ki, pencerelerden birkaçının sağlam olmasına mukabil ötekilerinin camı yoktu. Yani tıpkı Majino gibi.

Nihayet yatak çarşafımı altımdan çıkararak üstüme örtmek usulünü düşündüm. Bu fena buluş değildi. Yalnız beş, on dakikalık tecrübemle anladım ki, tayyare hücumuna karşı sığınağa girenlerin Allah yardımcısı olsun. Gerçi sivrisineklerin zehirli iğnelerinden kurtuluyordum, fakat yaz gecesinde havasızlıktan boğulmak tehlikesi vardı. Biraz sonra karasineklere razı olarak elektriği yaktım. Bir de ne göreyim. Yüzüm o hale gelmiş ki, Londra şehri benim halime nisbet Taksim gazinosu kadar mamur. Yüzümü kolonya vesaire ile tamir ettikten sonra aydınlıkta yatağıma uzandım. Bu defa başka bir işkence. Her taraftan tahtakuruları geliyorlardı. Ağır fakat her manii yenen, yatak ve yorganın kendilerine göre birer dağ ve dere cesametinde olan kıvrımlarından emniyetle aşan yürüyüşlerine göre bunlar bende âdeta bir tank dövüşü uyandırdılar. Ben onların birini, beşini harap ettikçe deliklerden onu, on beşi çıkıyordu. Yatağımda «yarabbi işini gücünü bıraktın da beni tazip için yıllarca bu haşaratı mı silâhlamakla meşgul oldun» diye bağırıyordum.

Bereket versin o esnada kafamda uyanan bir fikir bana bütün ıztırapları unutturdu: «bunlara bin şükret, dedim. Etrafındaki haşarat başka memleketleri bu saatlerde ateşe yakan tayyare, tank vesairelerin birer zararsız karikatüründen ibaret. Derhal sokağa çık. Senin memleketin pırıl pırıl yıldızlı mesut semasından daha rahat bir kubbe altı tasavvur edilebilir mi?»

Öyle yaptım. Fakat ertesi sabah derhal çantamı kaparak İstanbula kaçmak şartile.

KARİKATÜR

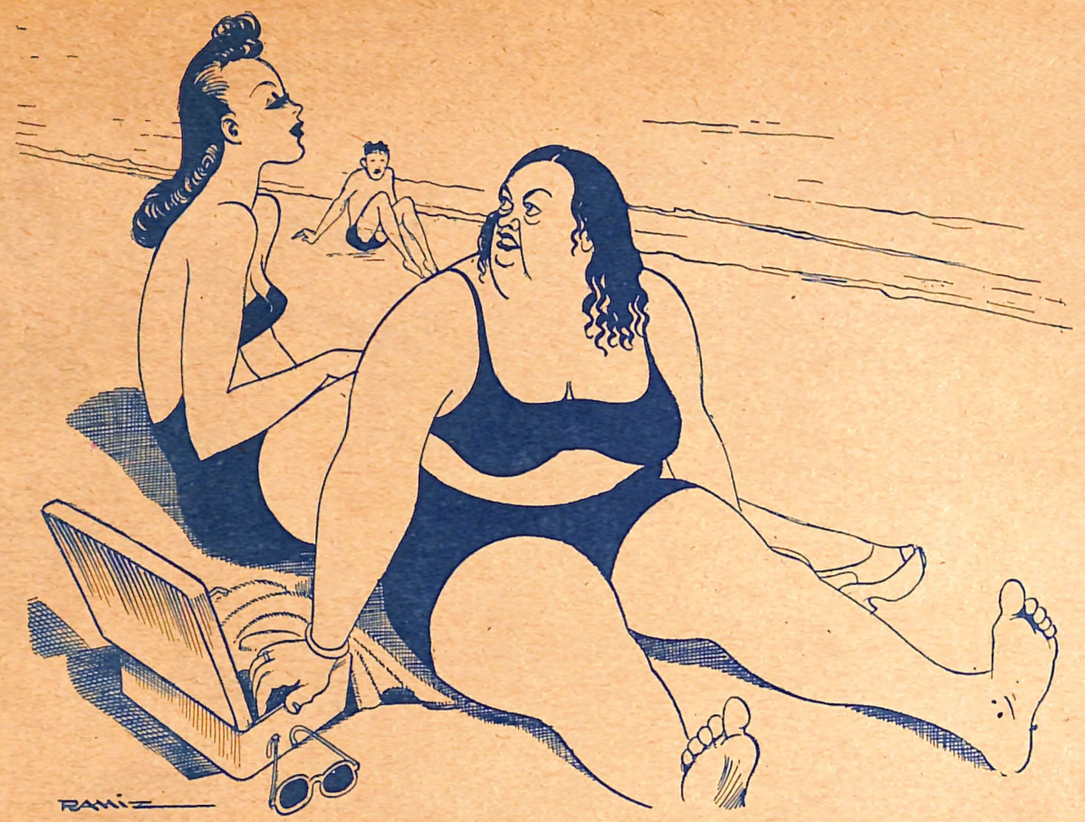

Kız — Plâjlar tanışıp evlenmek için iyi bir zemin oldu...
Annesi — Tevekkeli değil, hepiniz birer çulsuz buluyorsunuz!..

TOMBUL TEYZE SORUYOR

«KARİKATÜR» de şimdiye kadar çıkan resimlerim içinde en çok hangisini beğendiniz?

Ekseriyeti kazanan karikatüre rey vermiş olan karilerimin arasında:

1 - nciye en çok beğenilen o resmin aslı boyalı ve çerçeveli olarak hediye edilecektir.

Ayni resim üzerinde rey vermiş olan diğer bütün karilere de «Tombul Teyze albümü» nden birer adet, ressam Ramiz tarafından imzalı olarak hediye verilecektir.

Reylerinizi bir ay zarfında, yani 1 eylüle kadar «KARİKATÜR mecmuası Tombul Teyze» adresine göndermenizi rica ederim.

TOMBUL TEYZE

★

ACELE İŞ

Mağazaya giren bir müşteri:

— Hani bir yangın söndürme âleti vardır, dedi, adını beceremiyorum. Kapağını açıp tutuşan yerin üstüne boşalttınız mı derhal ateşi söndürürmüş. Kaç lira ise vereyim de çırakla bizim eve ondan bir çift gönderiniz.

Mağaza sahibi:

— Baş üstüne, dedi, akşam üstü gönderirim..

Müşteri:

— Olamaz, dedi, hemen göndermelisiniz. Çünkü yemek odasının perdeleri tutuştu.

VELİEFENDİ AT KOŞULARINDA:

— Haydi, gel müşterek bahse girelim..

— Ne diye?..

— En çok kazananı hangimiz kandıracak diye!..

PLÂJDA DUYDUKLARIM

— Sayfiye size çok yaramış görünüyor, bayan!

— Fazla şişmanlamışım, değil mi?..

— Evet, fakat her kilo size fazla bir servet gibi geliyor... Şişmanladıkça saltanatınız artıyor!

* * *

— Seni fazla meşgul görüyorum, Leylâ!

— Evet, Selmayı nişanlısından ayırtmıya muvaffak oldum.

— Ey, sonra?

— Şimdi de nişanlımla Selmanın arasını bulmıya çalışıyorum..

— Sebep?

— Selmanın nişanlısı ile, vicdan azabı duymadan evlenebilmek için!

* * *

— Şu kadın ne güzel yüzme taklidi yapıyor..

— Denizde öyle.. fakat bir de karada görsen! İşte o zaman gerçekten yüzüyor..

— Seni gayet neşeli görüyorum..

— Neşenin tılsımını buldum da!

— Nasıl?

— Gündelik gazeteleri okumuyorum, radyonun ajans haberlerini dinlemiyorum!

FERAGAT

Baktık, cevap almıyor gökten istimdadımız,
Öksüz çocuklar gibi kesildi feryadımız.

Kurşun gibi başımız ağırlaşmış bilgiden,
Mümkün mü balon gibi kolayca is'adımız?

Ya bizdeki cevheri anlamıyor zamane,
Ya bizim zerre kadar yoktur istidadımız!

Anlaşılsa nelere kıymet verildiği de
Ona göre yetişse evlâdü ahfadımız.

Yorgi, Mişon, Karabet sayfiyede gün sürer,
Bizim kan, terle geçer ömrü serâzâdımız.

Kim demiş, yükselince görmez etrafı insan?
Kim demiş, vefasızdır yükselen efradımız?..

Nice yiğit bilirim, çıkınca bir makama,
Aratır hemen: «nerde dayımız, damadımız?»

Hulâsa, maksadımız ermekse bir mesnede
Kuvvetli bir noktaya lâzım istinadımız.

Bir yana dursun ısraf, tasarrufa mecal yok,
Gittikçe uymaz oldu masrafa iradımız.

Derim, şad olmadansa vefasız yâr elinden,
Kurban ola ağyara hatırı nâşâdımız.

Nisanda tatil eder, temmuzda iş görürüz,
Nefsimize çiledir ezelden mutadımız.

Feragat dergâhının şeyhidir Çamdeviren,
Salih Zeki Bulûğdur pirimiz, üstadımız!

ÇAMDEVİREN

AKIL HOCASI.

Erzurumda As-Teğ. Recep:

«Birçok hemşirelerimiz mesirelerde rahat gezemiyorlar. Onların evli veya bekâr olduğunu bilmiyen gençler söz atıyorlar, bu yüzden bazı münasebetsiz hâdiseler de zuhur ediyor. Evli ve bekârları tefrik etmek kabil değil midir? Evli olanların kollarına siyah kordele bağlansa nasıl olur?»

CEVAP:

O zaman da kadınların kolundaki siyah kordelâyı matem alâmeti zannederek teselliye koşan delikanlılar bulunur. Kadınların parmağındaki altın halka, gören göz için, kâfi bir işarettir. Bunu görmiyecek kadar gözü dönmüş münasebetsizlerin siyah kordelâyı görmiye de niyetleri yoktur. Bu gibilerin gözünü açmak için şıpşak mahkemeleri ile şakşak cezasından başka çare akla gelmiyor.

Bayramıçta O. Demir:

«Ben artist olmak istiyorum, nereye müracaat edeyim?»

CEVAP:

Sistemli bir tahsille artist olmak istiyorsanız ya İstanbulda Şehir Tiyatrosuna, yahut Ankarada Tiyatro mektebine müracaat edersiniz. Yok, hemen işe başlamak niyetinde iseniz, oraya gelen seyyar tulûat kumpanyalarından birine boğaz tokluğuna gönüllü yazılabilirsiniz.

★

Küçükyalıda N. Altın:

«Genç bir kızla sevişiyorum, fakat kız benim cıgara içtiğimi istemiyor, ne yapayım?»

CEVAP:

Nargileye başlayınız. Sevgiliniz cıgara içmenize razı olur.

★

Torbalıda H. Yılmaz:

«Bu sene maaş zamları verilmiyecek diyorlar, doğru mu?»

CEVAP:

Mensup olduğunuz müessese, sanatkâr ellerle idare ediliyor. Onun için herhangi bir saadete heyecansız olarak kavuşmayı düşünmeyiniz. Her zaman bir sürpriz bekleyiniz: olur denen şeyler olmadığı gibi, olmaz denen şeyler de olabilir!

★

AMERİKA ATIP TUTUYOR:

Kovboy — İpin ucunu kaçırmamak şartile istediğim kadar atıp tutarım!..

HARMAN!

Kızılcabölükte S. Enli:

«1. Diş doktoru, ulu avukat, büyük üstat Mahmut Esat Karakurdun son romanında Mecdi beyi tabanca ile vuran kadın kimdir?

2. Sizin isminiz nedir? Yedigünde cevap veren de siz misiniz?»

CEVAP:

1. Mecdi bey polise müracaat etmediği cihetle, gerek zabıta, gerek mahkeme dosyalarında kendisini vuran kadının ismine tesadüf edemedik. Mecdi beyin sükûtu, galiba, yediği kurşunu hak etmesinden ileri geliyor.

2. Üzümünü ye de bağını sorma derler. Yedigünde cevap veren Akıl hocası değildir, Akıl hocasının hocasıdır.

★

Büyükçekmecede M. E:

«3 temmuz sayımızdaki M. B. Bebek rumuzlu bayana talibim. Adresini verir misiniz?»

CEVAP:

Verirdik ama, nişanlısı ile kavga çıkarmanızdan korkuyoruz. Çünkü mektubu çıktığı gün kısmeti de beraber çıktı!

★

Erenköyünde bayan İ. F.

«Gencim, güzelim, zenginim. Bundan başka cemiyet içinde ağır başlılığı ile, doğru düşüncesi ile tanınmış bir kadınım.. Böyle olduğu halde kocam beni ihmal ediyor, ne yaşça, ne de servetçe benimle kıyas edilmez kadınlar peşinde dolaşıyor... Bunun sebebi ne olsa gerek?»

CEVAP:

Bunun sebebi, olsa olsa, kocanızın bazı felsefî düşüncelerinden ileri geliyor: Dünyanın bütün meziyetlerini şahsında toplamış sizin gibi bir kadını inhisarında bulundurmanın haksızlık olacağını düşünüyor, sizi ihmal etmek suretile intikam yoluna sevkedeceğini umuyor, bu suretle sizin gibi bir dünya nimetinden - teşbihte hata olmaz - bizim gibi fıkaranın da istifade etmesine zemin hazırlıyor!

Akıl Hocası

MODEL

Senenin her mevsiminde şık bayanlarımızın her türlü tuvaletlerini yapmadan evvel müracaat ettikleri moda albümü MODEL'dir. Ağustos sayısı mevsimin en şık modelleri ile çıkmıştır

Kadın — Denizin suyu niçin tuzludur?..
Erkek — Denize girmek tuzluya mal olduğu için!..

Nasıl Severler ?

4

ELEKTRİKÇİ — NURUM!

TUHAFİYECİ — HER ŞEYİM!

İHTİYAR — BEBEĞİM!

BAKKAL — ŞEKERİM!

fıstığı koyan, yahut bir bakkala uğrayıp kutu balığı, salam, jambon vesair hazır mezeler alan soluğu bu bahçede alıyor.

Haftalarca evvel sözleşip toptan gelenler, yahut dükkân komşuları, mahalle, apartman, iş arkadaşları şöylece toplanıp yürüyüverenler, yahut hanımları İstanbulda olup da vakit geçirecek yer arıyanlar hep buradadır. Öbek öbek musevi vatandaşları da unutmıyalım.

Masalarda tek kimse görünmez gibidir. İki kişiden tutun da yirmi kişiye kadar alan masalar her tarafı doldurmuştur. Caz hiç durmaz çalar, dans yeri hiç boş kalmaz çiğnenir. Arada bir zeybek, çiftetelli de olur. Alaturka ve alafranga dansta her hafta bir şampiyon çıkar, şöhret alır ve alkışlanır.

Burası teklif tekellüften sureti katiyede âzadedir. Pek genç, genç, orta yaşlı, ihtiyar, en fakir, orta halli, en zengin insan, her cinsten, her neviden, her boydan, her soydan dolup dolup boşalır.

Burası bir âlemdir. Burada yenir, icilir, herkes edebile eğlenir, güler, oynar.

Geçenlerde Ankaraya gelen Halil Lûtfiyi Mecdi Sadrettin burava getirmiş oturuyorlardı. Mecdi lâf olsun dive dedi ki:

— Halil Lûtfi, bilmem etrafını tetkik ediyor musun? Bak, halk nekadar iktisadî bir şekilde eğleniyor. Meselâ, yanımızdakiler karpuzun içini yediler serinlediler. Şimdi de çekirdeklerini yemiş gibi yiyip eğleniyorlar.

Halil Lûtf güldü:

— Sen okadarını görebilirsin, dedi. Burada iş var ama görmüyorsunuz. Şimdi şuracıkta asgarî iki bin kişi bulunduğu muhakkak. Bir akşam gazetesi çıkarsan bu satış bile kâfi. Üstelik kâğıdı da cabadan.

Mecdi şaştı ve sordu:

— Nasıl cabadan?

Halil Lûtfi izah etti:

— Baksana yahu. Yerler paketlerden atılan kâğıtlarla dolu. Bunları al fabrikaya gönder, biraz üstüne koy, gazetenin kâğıdı çıkar. Ertesi gece bir taraftan bunları, bir taraftan da sattığın gazetenin unutulanları ile atılanlarını topla, her gün ayni devridaim, olur biter.

Mecdi güdü:

— Bırak Allah aşkına. Kim okur burada gazeteyi?

Bu sefer Halil Lûtfi güldü:

— Sen de gazeteciliği hâlâ anlıyamamışsın be kardeşim. Gazete okunmaz, alınır, Hele burada hiç okunmıyacağı için münderecatına da ehemmiyet vermez, muharrir parasından da kazanırsın.

★

ÇİROZ MU, MUMYA MI?

Ankaranın havası biraz kuruca olduğu için hele bu mevsimde çirozlar büsbütün kurur, küçülür bir şeyler olur. Geçen gün tarihçi Uluğ İğdemir ile Hüseyin Namık Orkun Karpiç lokantasında idiler. Hüseyin Namık garsonu çağırdı ve dedi ki:

— Benim canım çiroz istiyor. Fakat salatasını değil, şöyle ateşe göstersinler, kâğıda sarıp getir.

Filhakika biraz sonra geldi. Hüseyin Namık kâğıdı açtı, birini aldı, birini de Uluğ İğdemire buyur etti.

Uluğ, korkak bir vaziyetle ikramı reddetti ve şöyle söyledi:

— Dostum, bunlar Mısır Firavunlarının mumyalarına benzemişler. Değil yemek, elimi bile sürmem. Tekin değildirler. Totankamen'in mezarını açanın âkibetini de mi duymadın?

★

GAZETE SATIŞI YAZIN NEYE ARTAR?

Avukat profesör Vasfi Raşit, Akba kitabevine uğradı ve gazetelerin tevziine bakan tezgâhtarla şöyle konuştu:

— Müvezzie söyleyin, bizim eve her gün bir gazete bıraksın.

— Hangi gazeteyi emredersiniz?

— Kıtası en büyük olan hangisi ise onu. Yakında İstanbula gideceğiz de pencerelere kaplıyacağız.

Yürürken döndü ve ilâve etti:

— Vatan ve En Son Havadis gibi serlevhaları büyük harflilerden olmasın. Sonra uzaktan kiralık hane ilânı zannediyorlar, aman dikkat et!

★

KARAKULAK, SOLFASOL

Ankaraya pek yakın bir köy vardır. İsmi alârivayetin, «Zülfadıl» mış ama, halk Solfasol der. Burada yine Solfasol adlı güzel de bir su çıkar.

Anadolu Ajansı idare memuru bay Ahmet, yazın bu köyde oturur ve «Karakulak» adlı meşhur merkebi ile gidip gelir. Geçen akşam yine merkebine binmiş, köyüne gitmek üzere Çankırı caddesinden geçiyordu.

Onu uzaktan gören Ankara mebusu Ahmet Ulus, arkadaşı Aka Gündüzü kolu ile dürterek şöyle söyledi:

— Şu Ahmet iyi suya bayılır vesselâm. İkisinden de vazgeçemiyor da hem Karakulak kullanıyor, hem Solfasol.

★

BURHAN BELGENİN SEYAHATI:

Ankara treninin lokanta salonunda biribirlerine rasladılar. Fazıl Ahmet dedi ki;

— Vay Burhancığım, nereden böyle?

Burhan Belge cevap verdi:

— İstanbul ve Bursada bir haftalık küçük bir seyahat yaptım, Ankaraya dönüyorum.

Fazıl Ahmet Aykaç pek keyiflendi ve şöyle dedi:

— Desene üç ay bir zaman radyoda bu seyahtın intibalarını dinliyeceğiz, sevindim doğrusu.

★

BEY VE PAŞA MALI:

Cemal Kaptan sebze alacaktı. Hâlde fiyat sordu:

— Kaça bamya?

— Yetmiş. Bayrampaşa malı.

Ötekine sordu:

— Yetmiş. Beykoz malı.

Yanındaki arkadaşına şöyle dert yandı:

— Bey ve paşa malı olduğu fiyatından belli. Geç efendim, bize göre değil bunlar.

Zaparta

DEFİNE ARAMAK MERAKI YİNE MODA OLDU:

— Kolay gele Salamon, define mi arıyorsun?

— Evet, bezin pederin pederi, zamaninda buraya bir kuruş duşurmuş, onu ariyorum!..

O DA MI YASAK?

Geçen akşam geç vakit evime geliyordum. Yaşlı bir adam yanıma yaklaştı. Bır şey soracak sanarak durdum. Fakat o sadece boynunu büküp, elini açarak Allah rızası için sadaka istedi.

Nedense hiddetlendim:

— Kılığın kıyafetin oldukça temiz, dedim. Yaşlı olmana rağmen gücün, kuvvetin yerinde olduğu da görülüyor. Dilenmek yasak olduğunu bilmiyor musun?

O gülümseyerek cevap verdi:

— Dilenmek yasaktır, malûm. Fakat Allah rızası için aç bir adama sadaka vermenin yasak olduğunu zannetmiyorum.

ANKARA MEKTUBU

İSTANBULA GÖÇ:

Evvelâ bayanlar biribirlerini ayartırlar:

— Bu sene İstanbul yok mu?

— A bilmem. Bayın da bu sene işi pek çok ama, siz gidiyor musunuz?

— Evet, ânî olarak dün gece karar veriverdik.

Bukadarcık muhavere kâfidir. Akşam yorgun argın bay gelmiştir. Evde, bu muhaverenin ikinci safhası başlar:

— Yahu, sen biraz yorgunsun bu akşam. Hadi iki kadehcik atıver. Ben şimdi sana sevdiğin mezeleri hazırlarım. Sen şöyle biraz uzan, hepsi alesta.

Bay.:

— Hayrola, nereden esti bu lûtuf? Kâfir muhakkak bir çıkarın var yine.

— Teessüf ederim. Sana da yaranılmaz ki. Haline acıdımsa kabahat mi ettim?

Fılhakika az zaman zarfında avadanlık hazırdır. Güzel bir meze sofrası, hanımda güler yüz.. ooh!

— Yaşa be karıcığım!

Tatlı bahisler, tatlı bahisleri açar, derken hanım da açılmıya başlar:

— Aslan kocacığım, çok yoruluyorsun. Biraz da kendine acı. Senin istirahate ihtiyacın var. Şöyle on beş gün olsun başını bir tarafta dinle. Deniz banyosu al. Vallâhi benden müsaade git, hem de yalnız git, çocuklar başını ağrıtmasın, ben evde kalırım..

Hiç yalnız olur mu? Derhal anlarsınız, anlarsınız ama, politikayı da bozmazsınız. Söyle güle oynıya iki kadeh çekiştireceksiniz, isi altmışaltıya bağlamak istersiniz:

— Canım karıcığım, zararı yok. Siz mesut olun da benim için istirahat da, eğlenmek de, saadet de hepsi o..

Fakat bayan altmışaltıya gelir mi? Anha, minha derken sizi behemehal kafese kor:

— Canım zaten bir biz kaldık. Herkes gitti. Ahmet Tosunlara ne dersin? O bile bu sene Kınalıadada. Bizim başımız kel mi kocacığım. Tesrinevvelde yapacağın mantodan vazgeçtim, sen de bu sene yeni palto yaptırmazsın. Burada nasıl olsa bir mikdar sarfedeceğiz. Hepsini bir araya getirince olur biter. Her şeyden evvel sıhhat. Sen hastalanırsan bize kim bakar.. ilâahirihi..

Hepsini bir araya getirmek.. İşte güç mesele bu. Manto ile palto taksitle olacaktı. Burada sarfedeceğimiz yok, gelecek ayı da bakkaldan, kasaptan borçla geçirecektik. Evet ama, herkes de gitmiş. Bir kadeh daha parlatır ve başınızı kaşıyarak cevap verirsiniz:

— Dur bakalım bir düşünelim.

Onun da mukabil cevabı hazırdır:

— Canım ne düşüneceksin? Sen istersen yaratırsın alimallah. Dur, sana biraz da patlıcan tavası yaptırayım, seversin.

Bir müddet sana düşünmek için vakit kazandırır. O ne diplomattır o... Kendi kendine:

— Adam, atlat, diyemezsin. Çünkü sana fiti sokmuştur. Arzunu harekete getirmiş, hattâ gayretini de tahrik etmiştir. Kafanızda şu söz tekerrür eder:

— Ahmet Tosunlar bile gitmiş.

Vay canına, o bile ha?.. Bir kadeh daha atar. Çatalı karpuza saplarken kararınızı verirsiniz:

— Hadi yavrum bir tosunluk da sen yap!

İnan olsun kadın daha kapıdan içeri girerken kararın müsbet olduğunu gözünden okumuştur. Sevinçler, koltuklar, hesap kitaplar.. oldu bitti:

— Karar mı?

— Karar.

Hemen bayan ertesi günü alessabah eş dostunu zivarete gider. Sözü evirip çevirir oracığa getirir:

— Ayol bu sene İstanbul yok mu?

— Hayır, ya siz?

— Vallâhi ben istemiyordum ama, bey dün akşam bir hevese geldi, karar veriverdi, haftaya inşallah..

Çamaşırlar yıkanır, şarkılarla ütüler yapılır, çiçek saksıları karşı komşulara, kuş ev sahibine, kedi kapıcıya kavanço edilir. Pencereler gazete kâğıtları ile kaplanır, hadi yallaah!..

Avdet?.. Onu sormayın o firaklıdır. Bir iki ay geçince daha firaklı olur. Çünkü hanım mantosundan vazgeçmemiş, paltonuz ise sizden vazgeçmiştir.

★

BOMONTİ BAHÇESİ:

Kendi tarihe karıştı ama, hâlâ adı baki; Bomontiden bahsediyorum. İstanbulu bilmem, Ankaradaki bahçesi hâlâ bu namla anılmaktadır. Birası, halis Orman çiftliğinin malı. Fakat ismi böyle kalmış bir defa işte..

Filesine, yahut sepetine Allah ne verdiyse, zeytinyağlı patlıcan, biber dolması, ciğer tavası, kaşar ve beyaz peynir, domates, hıyar, yeşil biber, türlü türlü meyva, taze fındık, şam-

— Ah benim de bir kotram olsaydı...

— Muhakkak onu da idare edemezdin!..

Hikâye

NASIL ANLAŞTI

EVLENDİKLERİ gündenberi, Neclâ ile Raufun yegâne meşguliyeti, biribirlerinin kusurunu aramak, bulmak ve söylemekti. Evlenmiye kadar meziyet olarak gördükleri şeyler bile, evlendikten sonra, birer kabahat oldu. Hemen her gün aralarında kavga olurdu, ve bu kavga günün uzunluğu, kısalığı nisbetinde ya sürüklenir, ya kesilirdi.

Radyoda istasyon, lokantada yemek, sinemada filim, sayfiye zamanında semt, kumaşta renk, hulâsa her nerede bir şey seçmek icap ederse hemen aralarında bir kıyamet kopardı:

— Bir gün sana musiki diye kaplumbağayı dinletseler en iyi tenor diye ellerini çırpıp duracaksın!

— Kaplumbağanın sesi yoktur ki..

— Neyse, bunu kestirecek kadar aklın varmış!

.....

— Seçtiğin yemekleri yemek şöyle dursun, yeyişindeki sırasızlığa baktıkça insanın midesi fenalaşıyor... Ne zevksiz adamsın!

— Sofrada mide bulantısından bahseden kadının zevkine ben de hayretteyim!

.....

— Bu yağmurlu, sıkıntılı günde insana acıklı filim seyrettirilir mi? İnsanın havaya baktıkça ağlıyacağı geliyordu.. Filimi seyrederken ocağım yıkıldı sanıyorum...

— Fena mı? Senin gibilerin neşesi ancak böyle felâketlerle gelir!

.....

— Yazın Boğaziçine mi? Şirket vapurlarının numaraları ile isimlerini ezberletmek için mi?

— Boğaziçinde yalnız vapur numaralarını görecek kadar görüşün dar mı?

— Senin iskele isimlerini ezberliyecek kadar da hafızan olmadığına eminim..

.....

— Kanarya sarısı.. sana en uygun renk..

— Kuş beyinli olduğumu anlatmak için mi?

— Hem onun için, hem de beni gagalayıp durduğunu anlatmak için...

Zevk işlerinden başlıyan bu anlaşmamazlık, gitgide, hayatlarının her hâdisesine sirayet etti. İkisi de, aralarında bukadar tezat olduğu halde, nasıl biribirlerini bulduklarına şaşıyorlardı. Bu hayretlerini fırsat buldukça biribirlerinin yüzüne haykırmaktan kendilerini alamıyorlardı:

— Ben de seni almasaymışım bütün hayatınca kocasız kalacakmışsın..

Erkek — Beni bu yaz İstanbulun her köşesinde göreceksniz.
Kadın — O halde ben şehrin ortasında kalacağım!..

— Ya sen? Seni bu nezaketsizliğinle, bu düşüncesizliğinle hangi kadın beğenirdi?.

— Desene, tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş!

İkide bir bunu terkrar ederlerdi:

— Seni alacak bir ikinci sersemin bulunduğunu aklım kesmiyor..

— Bereket, bu hüküm en hafif bir esasa dayanıyor: aklına!

Rauf, sabahleyin işine gider, akşama kadar masa başında Neclâ lie kavga mevzuu, kavgada sarfedilecek tâbirler bulmıya çalışırdı. Neclânın işi, gücü de evinde Raufun tarizlerine karşı hazırlıklı bulunmak, ona yetiştirilecek kuvvetli cevaplar tertiplemekti.

Bir akşam, Raufu can evinden vurmak için, onun gelmesini dört gözle bekledi. Rauf gelir gelmez, kapının eşiğinde acı bir gülüşle karşıladı:

— Hani, şu hiç kimsenin beğenmediği, beğenmiyeceği kadın yok mu?..

Rauf, omuzlarını kaldırdı:

— Şunu adı ile söylesen de sözü uzatmasan olmaz mı?

— Dinle: o düşüncesiz, zevksiz kadın, kendisini beğendirecek başka bir erkek buldu... Hem de akıllı, yakışıklı, genç bir erkek... senden ayrıldığım gün benimle evlenecek!

Rauf, bütün soğukkanlılığı ile:

— Yakışıklı, genç olabilir, dedi, fakat bu adamın akıllı olmasına imkân yok!

— Nasıl yok? Onun aklını sen bile takdir ediyorsun..

— Kim bu?

— Amcazaden Melih..

— Demek o sana aşkını söyledi, izdivaç teklifinde bulundu, öyle mi?..

— Öyle... Şimdi bu işin olması için benim bir sözüm kâfi geliyor!

— Ne duruyorsun? O bir sözü söylesene!..

Neclâ, gözlerini açtı:

— Ne diyorsun?

— Hemen cevap ver, teklifini kabul et, gün geçirmiye gelmez, belki fikrinden döner!

— Sahi mi söylüyorsun?

— Evet, sahi söylüyorum!

— Al sana öyleyse..

Neclânın sinirli eli bütün kuvvetile Raufun yüzüne indi, bir daha, bir daha... Bu tokatlar kâfi gelmedi, sıra çanak çömleğe, şemsiye ile bastona geldi, Raufun iki hafta yerinden kımıldıyamıyacağı bir facia oldu.

Onun yatakta geçirdiği bu iki hafta yeni bir bal ayı idi: o dayaktan sonra anlaşmamazlık ortadan kalktı!

Papağan

BİR TAŞLA BİR SÜRÜ KUŞ...

TİCARET BU MU?

Bir hafta evvel bağa kutulu bir traş sabunu almıştım, 35 kuruşa... Yolda tesadüf ettiğim bir dost, elimdeki ufak paketin ne olduğunu sorup öğrendikten sonra:

— Aman, bana çok lâzım.. bugün seyahate çıkıyorum, sen başkasını alırsın! diye kaptı, gitti.

Kendi kendime:

— Yolcuya hediyem olsun, dedim, yarından tezi yok, bir tane daha alırım.

Bugün, yarın bir hafta geçti. Ayni mağazaya uğradım. Ayni kutudan bir daha edindim, 50 kuruşa... Tezgâhtaki musevi gencine hayretle sordum:

— Bir hafta evvel 35 kuruşa almıştım, nasıl olur?

— Bir hafta sonra alırsanız 65 kuruşa..

Ne kârlı ticaret: camlı dolaptaki traş sabunu, durduğu yerde, kıymetini arttırıyor!

Yine bir hafta evvel, gittikçe emsali çoğalan, soğuk nevaleci dükkânlardan birine girmiş, yağlı kaşar peyniri almıştım: 128 kuruştan... Bir hafta sonra, ayni raftaki tekerleklerden bir parça kestirdim: 160 kuruştan...

— Bir hafta evvel 128 kuruşa idi, nasıl olur?

— Bir hafta sonra kaça olacağını Allah bilir!

Ne o sabun, ne de bu peynir, yeni gelmiş değildi. Maliyet fiyatları bir hafta evvel neyse bir hafta sonra da o idi. Ortada ne yeni bir tarife, ne de başka bir fatura yoktu. O halde böyle kendiliğinden artıp yükselmesi neden ileri geliyordu? Bu maddeler hakkındaki ölçüyü öbür eşyaya da tatbik etmek kabildi: Tereyağ öyle, zeytinyağı öyle, kumaş öyle, deri öyle... Bunların hepsi durduğu yerde fırlıyordu. Şimdi ben beş teneke yağ alsam, bir ay sonra dördünü satmakla bir tenekesini, iki ay sonra üçünü satmakla iki tenekesini bedavaya getirebilirdim. Ticaret bu mudur?

Bunun sebeplerini aradım, ve galiba buldum da... Birinci sebep, satıcının insafsızlığı, ikincisi, alıcının tahammül ve tevekkülü; üçüncüsü de mürakabenin noksan olması... Zannımca, bu son sebep, birinci ve ikinci sebebi meydana getiriyor..

Acaba mürakabe kuvveti harekete geçmek için satıcının alıcıyı sıkboğaz etmesini mi bekliyor? Alış verişte boğuntu denen şey ancak bukadar olur!

★

SAKALLI MODEL

Bir ressam dostum anlattı:

— Geçen gün çocuk bahçesinin önünden geçerken uzun sakallı bir adama tesadüf ettim. Gayet karakteristik bir çehresi vardı. Çoktanberi yapmak istediğim bir fakir büyükbaba tablosı için mükemmel bir model olacağını düşündüm:

— Baba, ne iş görürsün, dedim.

— Hiç evlât, dedi, kaldırım mühendisliği yapıyorum.

— Paraya ihtiyacın var mı?

— Alay mı ediyorsun evlât. Olmaz olur mu?

— Bir hafta müddetle her gün iki saat karşımda oturmak şartile sana iki lira gündelik vereceğim.

— Hay Allah razı olsun.

— Yarın sabah bekliyorum. Geç kalma, tam dokuzda. Al sana bir lira da peşin vereyim.

Ertesi gün ihtiyarı ne halde görsem beğenirsin? O güzel sakalı traş ettirmemiş mi?

— Bu ne hal? dedim.

— Kucak kadar sakalla kibar bir eve gelmiye utandım, traş oldum, dedi.

★

YALANIN ZARARLARI

Ana ile baba çocuklarının sık sık yalan söylediğini görüyorlar ve dehşetli müteessir oluyorlardı.

Bir akşam onun yine yenip yutulmaz bir kuyruklu yalan kıvırdığını işiten ana müteessir oldu.

— Ayıp değil mi sana, dedi, yalan söylemenin zararlı bir şey olduğunu bilmiyor musun?

Çocuk cevap verdi:

— Ben ne bileyim, onu sen bilirsin.

— Ne demek bu?

— Tramvaya, şimendifere bindiğimiz zaman biletçiye iki yaş küçük olduğumu söylüyorsun, para veren sen olduğun için nekadar zarar ettiğimizi sen bilirsin.

★

HAKLI DÜŞÜNCE

Mahkûm, hapishanedeki odasını muayeneden geçirdi. Üzerinde yatacağı kerevette tahtakurusu bulunup bulunmadığını tetkik etti. Sonra gözü penceredeki demir parmaklığa ilişti ve gardiyana sordu:

— Affedersiniz ama bunlar nedir?

Gardiyan cevap verdi:

— Hapishanelerde âdet böyledir.

— Gece pencereden hırsız girer diye mi korkuyorsunuz?

Tombul Teyze Albümü

Sanatkâr Ramiz'in bu şaheseri bütün allelerin neşe kaynağı haline gelmiştir. Her salonun süsü olan bu nefis karikatür albümünden henüz almadımızsa tedarikte acele ediniz.
25 kuruş — Yedigün Neşriyatı.

— Haberin var mı, güreşe başladım birader!..
— Ya, demek sabah akşam tramvayla gidip geliyorsun?..

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

YAZAN; RAGIP ŞEVKİ

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 15 —

Nasrettin Hortu köyünü, babasını ve anasını, medreseyi, maişet derdini düşüne düşüne, kendini yolun, içinden geçtiği bir ormanlıkta görünce, rahat bir nefes aldı. Çünkü güneş epeyce yükselmişti. Yemyeşil orman içinde her şey güzeldi. Kocamış ve taze ağaçlar, sabahın güzel ışıklarında dallarını gerinir gibi germiş, otlar içindeki cırcırböcekleri hafif ve kesik seslerle terennüme başlamışlardı. Tatlı, taze, serin bir rüzgâr esiyordu. Daldan dala konup kalkan kuşlar neşeli neşeli ötüşüyorlardı.

Nasrettin bu tabiat güzelliği karşısında karnının büsbütün acıktığını hissetti. Kendi kendine: «ah, diye düşündü, ah, işte bir bayram ki, burada eksik olan yalnız benim karnımı doyuracak biraz yiyecek şey! onu da bulsam, cennette olduğumu sanacağım.»

Biraz daha ilerleyince çimenlerle kaplı küçük bir meydanlıkta kuş sesleri işitti. Okadar çok kuş sesi ki, Nasrettin bir anda dikkatle gözlerini açtı. Kuşların, meyva ağaçlarında daha çok, daha hırçın ötüştüklerini biliyordu. Ah, işte burada mis gibi bir armut kokusu vardı.

Ve gerçekten de şu köşede bir armut ağacı görünüyordu. Nasrettin bir anda dirilerek önündeki çalılıkları çiğniye çiğniye ağacın altına geldi. Yerde kuşların düşürdüğü bir takım delik deşik armutlar duruyordu. Nasrettin bunları görmemezlikten geldi. Birdenbire bir tutuşta ihtiyar, yüksek armut ağacına tırmandı, Dallarında mebzül mikdarda armutlar sarkan güzel bir yer buldu, dallardan birine ayaklarını koydu, biraz yükseğine oturdu ve süratle atıştırmıya başladı. Öyle süratle yiyordu ki, armut sapları birbiri ardısıra yere düşüyordu.

Nasrettin, ilk hızı geçince, etrafına bakındı. Aman yarabbi ne güzel bir manzara... Bu balta girmemiş ormanda gökyüzü yapraklarla, dallarla kaplıydı. Yeşillikler arasından aşağı toprağa ve çimenlere hafif bir güneş ışığı sızıyor, sis bu ışıkta daha dumanlı bir hal alıyordu. Burası sanki tepe camından gün görüyordu. Tâ ileriden de gümüş gibi bir dere akıyordu.

Nasrettin eline geçirdiği armutlara dikkatle bakıyor, evirip çeviriyor, neşe ile kendi kendine söylenıyordu:

— Meşhur meseldir, armudun iyisini ayılar yer.. halbuki ben ne ayıyım, ne de kabadayı.. Ya ayının biri şuracığa geliverirse..

Nasrettin sözünü henüz tamamlamamıştı ki, gözü aşağıya kaydı ve birdenbire dehşetle titredi: Boz bir ayı ağacın altında homurdanarak yukarıya bakıyordu. Burnu ıpıslaktı ve arasıra dişlerini göstererek çenesini ağacın gövdesine sürtüyordu.

Nasrettin kendisini toparlamıya çalışırken ayı kollarını açtı, ağaca sarıldı ve süratle yukarıya doğru çıkmıya başladı. Nasrettin yeniden dehşete düştü: «eyvah, şimdi buraya kadar çıkacak, ben nasıl kaçayım, nereden kaçayım?»

Boz ayı birinci dallara çıkınca Nasrettin bir kat yükseldi, hayvan ikinci dallara doğru tırmanırken de, zavallı molla titriyerek, daha yukarı çıktı. Öyle bir korkuya tutulmuştu ki, ayının iri pençelerini her an ensesinde hissediyor ve elini arasıra, gümbürdiyerek atan kalbinin üstüne koyuyordu.

Fakat aralarındaki kovalamaç bir türlü bitmiyordu. Ayı çıkıyor, Nasrettin kaçıyor, ayı yükseldikçe Nasrettin daha yükseklere tırmanıyordu. Nihayet sol elini kaldırdığı zaman dehşetle gördü ki, artık çıkacak yer kalmamıştı. İçinden müthiş bir küfür savurdu ve aşağıya baktı. Aralarında üç metrelik bir mesafe kalmıştı. Eninde sonunda ayıya yem olacak ve bu genç yaşında bu garip dünyadan elini, eteğini çekip gidecekti.

Kız — Yo! benim hakkımda dedikodu yapmıya hiç hakları yok. Ben beş kere nişanlandım ama, nişanlılarımın beşi de sonradan muntazam şekilde evlendiler!..

Fakat boz ayı yükselmesini durdurmuştu. Yukarı çıkarken sağından solundan kopardığı armutları ağzına doldurmuş, midesini şişirmişti. Şimdi artık her armudu beğenmiyordu. Çok olgunlarını, çürüklerini, kuşlar tarafından zedelenmiş olanları kaldırıp kaldırıp atıyordu. Nasrettin de onun homurtularını, şapırtılarını dinliyordu. Bu arada hayretle anladı ki, ayı kendisini görmemişti. Önüne gelen armudu koparıp dikkatle bakıyor ve öylece yiyip yemiyeceği hakkında bir karar veriyordu.

Birdenbire hiç beklenmedik bir şey oldu. Boz ayı kopardığı bir armudu kaldırdı, güneşe doğru tuttu. Fakat Nasrettin ayının kıllı, kocaman elini görünce dehşetle titredi ve sesinin bütün kuvvetile:

— Yoo, ben istemem! diye haykırdı.

Orman içinde bir top gibi patlıyan bu ses ile ayı birdenbire sıçradı, müvazenesini kaybetti ve müthiş bir hızla dalları parçalıyarak yuvarlandı ve toprağa düştü, cansız kaldı.

Nasrettın, bu birkaç saniye içinde cereyan eden müthiş hâdise ile tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Fakat bir anda kendisine toparlayınca, hayretle aşağıya baktı: Boz ayı düştüğü gibi can vermişti.

Nasrettin kulağının içinde birbiri ardısıra akseden sesi, gayri ihtiyarî ağzı ile tekrar etti:

— Ben istemem! ben istemem!..

Ve sinirleri boşandı, katılırcasına gülmiye başladı. Nihayet gülmesi hafifleyince yavaş yavaş aşağı indi. Bir müddet ayıya ürkek ürkek baktı, sonra yaklaştı ve ayının ağzından pıhtılaşmış kanların aktığını gördü.

— Vay canına! diye hayret etti. Ayı benden de ürkekmiş, ulan ben de armudu bana uzatıyor sandım da feryadı bastım. Amma, kabadayılık bende kaldı. Heyy, kara dayı, uyan da kör seni nasıl çiğniyorum.

Ayının üzerine koyduğu ayağını çekti ve onun birdenbire dirilivermesi ihtimali mollayı titretti.

Şimdi ne yapmalıydı? Bu ayının kürkünü satsa eline birkaç akçe geçecekti. Ama, bunu elde edebilmek için hayvanı yüz-

mek, kürkünü çıkarmak lâzım gelecekti.

Nasrettin daha rahat, daha dinç olarak düşünmek için ayının yanı başındaki bir ağacın kütüğüne oturdu. Öyle yorgun düşmüştü ki, biraz bacaklarını gerse, bir titremiye tutuluyordu.

Birdenbire tâ ileriden, orman dışındaki yoldan bir takım sesler duydu:

— Bu taraftan gitmiştir, işte baş ayağının izi var!

— Nah, burada da durmuş!

— Ulen Ahmet, kaçırırsan kötü oluruz!

Nasrettin kendi kendine: «ayıyı arıyorlar!» diye düşündü. Hiç istifini bozmadı. Bu gelen insanlar acaba hangi göydendiler? Herhalde Yeniceköyünden olsalar gerekti. Çünkü bu ormana en yakın köy Yeniceköy idi. Ama, köylülerin bukadar erken ayı avına çıkmalarına hiç bir mâna veremiyordu.

Nihayet ayak sesleri ve konuşmalar gittikçe yaklaştı. Küçük meydanlığa giren yolda köy delikanlıları göründüler. 6 kişi idiler. Hiç birinin elinde de ne bir ok, ne de bir kılıç vardı. Altısı da bir anda Nasrettini görmüşlerdi. En öndeki delikanlı:

— Hah, işte burada! diye bağırdı.

Fakat biraz yaklaşıp boz ayıyı görünce dehşetle durup geriliediler.

Nasrettin sakin bir sesle:

— Korkmayın, korkmayın! ben onun canını cehenneme gönderdim! dedi.

Delikanlılar cansız yerde yatan ayının ölü olduğuna kanaat getirince yaklaştılar:

— Hocafendi, bunu nasıl öldürdün!

Nasrettin kaşlarını çattı, boğuk bir sesle:

— Sizin yüzünüzden öldürdüm! dedi.

— Bizim yüzümüzden mi? Nasıl?

— Dün gece benim gibi garip bir mollayı misafir ettiniz de neden içecek bir çorba çıkarmadınız? Durun, sözümü kesmeyin. Ben de sabah sabah köyü bırakıp kaçtım, burada bu ayıya rasladım. «Neden boynun böyle bükülü?» dedi bana. Ben de anlattım, çok kızdı: «gidip babamı, anamı, kardeşlerimi alacağım o köye baskın yapacağım, bütün köylüleri parçalıyacağım!» dedi. Ben size acıdım, bu boz ayıyı fikrinden vazgeçirmek istedim. Ama, inat etti, gitmek istedi. O zaman aramızda bir güreş oldu, ben de kaldırıp onu yere vurdum, cansız bıraktım.

Köy delikanlıları bu palavraya karşı sadece gözlerini açarak, hayran hayran Nasrettine baktılar. Hepsi de onun yalanına inanmıştı. En önde bulunan delikanlı yaklaşıp Nasrettinin elini öptü, bunu diğerleri takip etti.

— Biz ettik, sen etme, dediler. Ağa Mehmet sana yemek hazırlatmış, yattığın yerin baş ucundaki rafa koymuş, sen görmemişsin hocafendi! dediler.

Nasretin, gece yiyecek bir şey aradığını bir anda düşündü ve köylülere hak verdi. Çünkü baş ucundaki rafa bakmamıştı.

— Neyse, dedi. Sağ olun, bir başka mollaya ikram edersiniz!

— Olmaz, ağa Mehmet bizi seni aramıya gönderdi. Bulup, seni köye götüreceğiz. Bizim Ramazan hocamız sen olacaksın. Senin bilmişliğin var, cenabıhakkın gazabından korkarız.

Delikanlılardan bir kısmı ayıyı iki sırığa bağlıyarak yüklendi, bir kısmı da Nasrettinin etrafını aldılar, büyük bir alayla köy yolunu tuttular.

* * *

Saatler nekadar çabuk da geçmişti. Güneş yükselmiş ve ovada kızgın bir sıcaklık başlamıştı. Belki de bir saat sonra öğle ezanı okunacaktı.

Nasrettin köye girerken kendisini daha boylu poslu, daha dik başlı, daha çevik ve zinde hissediyordu. Yürürken daha geniş adımlar atıyordu. Sağına soluna mağrurane bakıyor ve bu köyü, bütün bu köy halkını mağlûp ettiğini sanıyordu.

Öyle ya, o ayıyı yere seren kimdi? (Artık uydurduğu yalana kendisi de inanmıya başlamıştı) O boz tüylü, koca canavarı nasıl boğazından sıkmış sıkmış, nasıl yumruklarını kafasına vurmuş vurmuş, nasıl gözlerini patlatmıştı. Konya beyinin pehlivanları bile bukadar kuvvetli olamazdı. Yolda gelirken köy delikanlılarına vakayı nasıl da güzel anlatmıştı:

«Ağacın altında dinleniyordum. Birden karşımda o koca ayıyı gördüm. Hızla ayağa sıçrayışımda sivri tırnaklı pençesini savurdu, beni gafil avlayıp yere serdi. Tam üstüme atılacağı sırada top gibi fırladım, boynuna sarıldım. Gözleri değirmen taşları gibi dışarı fırladı, boğazını sıktım, sıktım, sersemlediğini görünce yumruklarımı başının sağına soluna yapıştırdım. Öyle vurdum, öyle vurdum ki, nihayet kulaklarından kanlar fışkırdı, kocamış bir ağaç gibi, öylece devrilip kaldı.»

Delikanlılardan hiç biri bu hikâyenin yalan olabileceğini düşünemiyordu bile. Öyle ya, koca bir ayı, yerde yatıyor, vücudü daha henüz sıcak. Belki de can vermedi, vermek üzereydi. Baş ucunda genç hoca, bir ayağını ayının başına koymuş, öylece duruyor..

Halbuki biraz dikkat etseydiler, Nasrettinin üstünün başının hiç de yırtık pırtık, saçının başının hiç de karma karışık, yanağının hiç de - ayı tokadı yemiş gibi - kıpkırmızı, hattâ mosmor olmadığını göreceklerdi.

Nasrettin etrafında bu prestişkârlar alayı olduğu halde köy sokaklarından geçti ve ağa Mehmedin evi önüne vardı. Süt beyaz sakallı ihtiyar onu kapıdan karşıladı.

— Buyur hocafendi, buyur! Nettin de sabah sabah kaçtın? Gayri bizim köyümüzün Ramazan imamısın, buyur şöyle!

Delikanlılardan biri, dört sırığa sarkıtılmış olan ayıyı göstererek ağa Mehmedin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ağa hayretle ayıya baktı, sonra ağzını bir karış açarak:

— Deme, esahh mı deyon? Hocafendi mi yaptı? diye şaştı.

Nasrettin köy sokakları boyunca, köylünün bir ayının leşine, bir de kendi yüzüne bakışını gururla seyretmişti ve arkasında söylenen şeyleri büyük bir hazla dinlemişti.

Şimdi de köyün en muteber adamının hayret ve hayranlıkla açılan ağzına ayni şekilde, zevk duyarak bakıyordu.

Evin tahta merdivenlerini çıktılar ve geniş bir odaya girdiler. Nasrettin beyaz örtülerle örtülmüş sedirlerden birine otururken odanın derhal dolduğunu gördü. Köylüler yavaş yavaş geliyor, hepsi de pabuçlarını, mestlerini kapının önünde bırakıyor, geçip bir köşeye oturarak:

— Hoş geldin hocafendi! diye Nasrettini yerden selâmlıyorlardı.

Biraz sonra şerbetler geldi, içildi ve hafiften bur mübahase başladı. Köylüler evvelâ ağır ağır Nasrettine öteberi soruyorlardı:

— Adın ne hocafendi! dediler.

Nasrettin söyledi.

— Nereden geliyorsun? dediler.

Nasrettin cevap verdi.

Babasının adını, nerede oturduğunu, ne iş yaptığını, ölü mü, sağ mı olduğunu, kaç yaşında bulunduğunu, kendisinin nerede oturduğunu, evli mi, bekâr mı bulunduğunu, nerelere gittiğini, neleri olduğunu, kasabada kimlerde yatıp kalktığını hep soruyorlardı. Öyle soruyorlardı ki, Nasrettin terlemiye başlamıştı. Sonra da odaya yeni gelen köylüler oluyordu. Bunlar da «hoş geldin!» ile başlıyorlar, biraz evvel hemşerilerniin suallerini tekrar ediyorlardı.

Nasrettin ortada «kör boğaz derdi olmasa», «off!» deyip fırlıyacak ve buradan kaçacaktı. Fakat bütün bu işkencelere katlanmanın lüzumlu olduğuna kanaat getirmişti.

Bir aralık birdenbire durdu, sağına soluna bakındı:

— Dayılar, kardeşler, dedi. Bana bir nefeslik müsaade verin. Sonra istediğinizi sorun!

Etraftan: «hayhay!» sesleri yükseldi.

— Arkası var —

GRİPİN
Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma
Nevralji, Kırıklık ve Bütün Ağrılarınızı Derhal Keser.
Eczabında günde 3 kaşe alınabilir. TAKLİTLERİNDEN SAKININIZ
HER YERDE PULLU KUTULARI ISRARLA İSTEYİNİZ

GAULHIER VIDAL
Alinin ve Alizarin Boyaları
HOROZ MARKA
Paket Boyaları
ANILIN FARBEN G.E.VIDAL
Umumî satış deposu
İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3-4

KARİKATÜR

Tombul Teyze — Seni zıkkım içesi seni! Meyhane fıçılarının dibinde ne arıyorsun?..
Kocası — Vallâhi fena bir maksatla değil karıcığım, içerken de seni hatırlamış olmak için fıçının dibine oturdum!..

TOMBUL TEYZE ANKETİ

Bu sayıda başladığımız eğlenceli ve mükâfatlı anketin tafsilâtını içerde mutlaka okuyunuz.